

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudce Štěpána Výborného a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobců: **a) nezletilý Š. V.**, zastoupený zákonným zástupcem J. V., bytem tamtéž, **b) nezletilá M. K.**, zastoupená zákonnými zástupci Ing. K. K. MBA, a Ing. L. K., oba bytem tamtéž, oba žalobci zastoupeni JUDr. Ondřejem Moravcem, Ph.D., advokátem, sídlem Václavské náměstí 832/19, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2025, č. j. UOOU-01762/21-105, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2025, č. j. 3 A 93/2025-23,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti žalobkyně b) **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalobkyně b).
- III. Kasační stížnost žalobce a) **se zamítá**.
- IV. Žalobce a) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o své kasační stížnosti.
- V. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce a).

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný usnesením ze dne 20. 5. 2025, č. j. UOOU-01762/21-105, zastavil podle § 86 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), přestupkové řízení vedené proti České televizi a B. B. pro podezření ze spáchání přestupků podle § 62 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.

[2] V označeném řízení žalovaný posuzoval zpracování osobních údajů zletilých a nezletilých osob s poruchou autistického spektra, které byly zachyceny na audiovizuálních záznamech pořízených skrytou kamerou v prostorách užívaných spolkem ABAway, z. s., v souvislosti s tvorbou pořadu České televize *Obchod s nadějí* z cyklu *Infiltrace*. Žalobci spolu s dalšími osobami podali k žalovanému stížnost pro porušení svých práv vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů); dále jen „GDPR“. Oznámením ze dne 5. 5. 2023, č. j. UOOU-01762/21-58, žalovaný zahájil společné řízení o přestupcích s Českou televizí a B. B.. Žalobou napadeným rozhodnutím řízení zastavil, neboť dospěl k závěru, že skutky, pro něž bylo řízení vedeno, nejsou přestupky.

[3] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), pro nedostatek aktivní procesní legitimace žalobců.

[4] Podle městského soudu je aktivně legitimován pouze ten, kdo tvrdí zásah do své právní sféry, přičemž takové dotčení musí být s ohledem na povahu napadeného rozhodnutí alespoň myslitelné. Předmětem přestupkového řízení je posuzování viny obviněného a případné uložení sankce, tedy vztah čistě veřejnoprávní, který se odehrává mezi státem a obviněným. Třetí osoba nemá subjektivní právo domáhat se zahájení řízení o přestupku s jiným subjektem ani požadovat uznání jeho viny. Žalobci proto nemohli být dotčeni na své právní sféře tím, jak žalovaný posoudil odpovědnost osob obviněných z přestupku.

[5] Městský soud neshledal aktivní legitimaci žalobců ani podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Žalobci nespádají do žádné z kategorií účastníků přestupkového řízení vymezených v § 68 přestupkového zákona. Nebyli obviněnými, vlastníky věci, která může být nebo byla zabráná, ani poškozenými v části řízení týkající se nároku na náhradu škody nebo vydání bezdůvodného obohacení.

[6] Za nerozhodnou označil městský soud skutečnost, že přestupkové řízení bylo zahájeno na základě stížnosti žalobců. Takovou stížnost je třeba posuzovat pouze jako podnět k zahájení řízení. Samotné podání podnětu nezakládá procesní práva v následném přestupkovém řízení.

[7] K odkazu na čl. 78 odst. 1 GDPR městský soud uvedl, že toto ustanovení zakotvuje právo každé fyzické nebo právnické osoby na účinnou soudní ochranu proti právně

pokračování

závaznému rozhodnutí dozorového úřadu, které se dotčené osoby týká. V českém právním řádu je taková soudní ochrana realizována mimo jiné prostřednictvím žaloby podle § 65 s. ř. s. Napadené rozhodnutí se však právní sféry žalobců netýkalo, neboť jím bylo rozhodováno o přestupkové odpovědnosti jiných osob. Žalobní legitimaci proto nelze z čl. 78 odst. 1 GDPR dovodit. Městský soud současně uvedl, že předmětem soudního přezkumu v nyní posuzované věci není způsob vyřízení stížnosti žalobců ze dne 6. 4. 2021; žalobci brojí výlučně proti rozhodnutí vydanému v přestupkovém řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobci (dále též „stěžovatelé“ či jednotlivě „stěžovatel“ a „stěžovatelka“) brojí proti usnesení městského soudu kasační stížností, v níž namítají, že městský soud nepřipustně zúžil jejich žalobní argumentaci. Stěžovatelé neopírají svou aktivní legitimaci pouze o skutečnost, že podali stížnost, která vedla k zahájení přestupkového řízení, nýbrž především o materiální vztah k projednávané věci. Správní řízení vedené žalovaným se obsahově vztahovalo ke zpracování jejich osobních údajů a k tvrzenému zásahu do jejich práv zaručených GDPR. Rozhodnutí žalovaného se jich proto bezprostředně týká. Podle stěžovatelů vede napadené usnesení městského soudu k odepření přístupu k soudu a je v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod i s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie.

[9] Stěžovatelé namítají, že městský soud nesprávně vyložil vztah mezi § 65 s. ř. s. a čl. 78 odst. 1 GDPR. Pochybil již tím, že otázku jejich aktivní legitimace posuzoval podle § 65 s. ř. s., čímž podmínil rozsah soudní ochrany zaručené čl. 78 odst. 1 GDPR vnitrostátní procesní úpravou. Stěžovatelé poukazují na přímý účinek unijních nařízení a zásadu přednosti unijního práva. Z těchto principů podle nich vyplývá, že čl. 78 odst. 1 GDPR je sám o sobě způsobilý založit aktivní legitimaci k podání žaloby. Případná vnitrostátní úprava, která by takovou legitimaci omezovala, musí ustoupit unijnímu právu. Stěžovatelé jsou současně přesvědčeni, že městský soud vyložil pojem „rozhodnutí dozorového úřadu, které se jí týká“, nepřipustně restriktivně.

[10] Stěžovatelé poukazují na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 7. 12. 2023, *UF a AB v. Land Hessen*, C-26/22 a C-64/22 (dále jen „rozsudek *UF a AB v. Land Hessen*“), z něhož vyplývá, že v zájmu zachování práva subjektů údajů na soudní ochranu podléhají rozhodnutí dozorového úřadu soudnímu přezkumu v plné jurisdikci. Požadavek plného přezkumu všech skutkových i právních otázek by postrádal smysl, pokud by subjekt údajů neměl aktivní legitimaci k podání žaloby. Stěžovatelé odkazují na rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 1. 2023, *BE v. Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság*, C-132/21, podle něhož se prostředky ochrany podle čl. 77 až 79 GDPR vzájemně doplňují a musí být vykládány tak, aby zajistily účinnou soudní ochranu subjektů údajů. Obecně široký výklad žalobní legitimace a práva na soudní ochranu podporují i rozsudky Soudního dvora ze dne 28. 4. 2022, *Meta Platforms Ireland*, C-319/20, a ze dne 19. 1. 2023, *Lindenapotheker*, C-21/23.

[11] Ačkoli se stěžovatelé domnívají, že rozhodovací praxe Soudního dvora nenechává ohledně výkladu předmětného pojmu žádný prostor pro důvodné pochybnosti, pro případ, že by Nejvyšší správní soud dospěl k opačnému závěru, navrhuje předložení předběžné

otázky Soudnímu dvoru ve znění: „*Musí být články 77(1) a 78(1) nařízení vykládány v tom smyslu, že osoba, která ve smyslu článku 77(1) nařízení podala stížnost u dozorového úřadu a jejíž subjektivní práva měla být protiprávním způsobem zpracovávána, je osobou dotčenou rozhodnutím dozorového úřadu vydaného v řízení zahájeném v souvislosti s její stížností, a ve smyslu článku 78(1) nařízení je i osobou, která je oprávněna k podání žaloby na soudní přezkum tohoto rozhodnutí dozorového úřadu.*“

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti akcentuje zásadu procesní autonomie členských států, jejíž význam v souvislosti s realizací práv zaručených čl. 77 a 78 GDPR potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2024, č. j. 1 As 71/2024-53. Podle žalovaného je v projednávané věci nutno vycházet z české právní úpravy přestupkového řízení a ze zákonného vymezení účastníků tohoto řízení. Žalovaný zdůrazňuje specifickou povahu řízení o přestupku, jehož předmětem nejsou subjektivní práva stěžovatelů, nýbrž posuzování viny obviněného z přestupku. Toto posuzování se děje výlučně ve vztahu státu a obviněného a má čistě veřejnoprávní povahu. Neexistuje veřejné subjektivní právo na zahájení řízení o přestupku projednávaného z úřední povinnosti, což ostatně potvrdil i Soudní dvůr v rozsudku ze dne 26. 9. 2024, *TR v. Land Hessen*, C-768/21. Návrh na předložení předběžné otázky žalovaný považuje za nedůvodný. Navržená otázka je formulována příliš obecně a odpověď na ní dostatečně plyne z dosavadní judikatury Soudního dvora.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání (§ 109 odst. 2 s. ř. s.).

III.1 K zastavení řízení o kasační stížnosti stěžovatelky

[14] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, je s podáním kasační stížnosti spojen vznik poplatkové povinnosti, není-li navrhovatel či věc, které se návrh týká, od soudního poplatku osvobozen podle § 11 tohoto zákona. Podle položky č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, je kasační stížnost zpoplatněna částkou 5 000 Kč.

[15] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží. Dle odst. 3 téhož

pokračování

ustanovení zákona soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatelé soudní poplatek současně s podáním kasační stížnosti nezaplatili, Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 1. 2026, č. j. 6 As 25/2026-5, vyzval každého ze stěžovatelů k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení usnesení a zároveň je poučil o následcích spojených s jeho nezaplacením. Toto usnesení bylo doručeno zplnomocněnému zástupci stěžovatelů prostřednictvím systému datových schránek dne 27. 1. 2026. Lhůta k zaplacení soudního poplatku v délce 15 dnů od doručení usnesení tak stěžovatelům uplynula dne 11. 2. 2026.

[17] Podle § 47 písm. c) s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka b) nezaplatila soudní poplatek ve stanovené lhůtě (platba soudního poplatku proběhla pouze od druhého stěžovatele), tj. nejpozději dne 11. 2. 2026, Nejvyšší správní soud podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení o kasační stížnosti stěžovatelky b) zastavil. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační námitky pouze ve vztahu ke stěžovateli a).

III.2 K aktivní žalobní legitimaci stěžovatele

[18] Úvodem věcného přezkumu napadeného usnesení městského soudu Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že při odmítnutí žaloby přichází pojmově v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. jako zvláštní ustanovení ve vztahu k ostatním důvodům podle § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se tak může zabývat pouze tím, zda usnesení o odmítnutí žaloby je zákonné či nikoli.

[19] Jádrem sporu je otázka, zda stěžovateli svědčí aktivní procesní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného o zastavení přestupkového řízení vedeného s třetími osobami. Stěžovatel v kasační stížnosti staví svou argumentaci především na znění čl. 78 odst. 1 GDPR a na judikatuře Soudního dvora týkající se soudní ochrany proti rozhodnutím dozorového úřadu.

[20] Podle čl. 77 odst. 1 GDPR *má každý subjekt údajů právo podat stížnost u některého dozorového úřadu, zejména v členském státě svého obvyklého bydliště, místa výkonu zaměstnání nebo místa, kde došlo k údajnému porušení, pokud se subjekt údajů domnívá, že zpracováním jeho osobních údajů je porušeno toto nařízení.*

[21] Podle čl. 78 odst. 1 GDPR *má každá fyzická nebo právnická osoba právo na účinnou soudní ochranu proti právně závaznému rozhodnutí dozorového úřadu, které se jí týká.*

[22] Podle čl. 78 odst. 2 GDPR *má každý subjekt údajů právo na účinnou soudní ochranu, pokud se dozorový úřad, který je příslušný podle článků 55 a 56, stížností nezabývá nebo pokud neinformuje subjekt údajů do tří měsíců o pokroku v řešení stížnosti podané podle článku 77 či o jeho výsledku.*

[23] Výkladu čl. 78 GDPR napomáhá bod č. 143 odůvodnění GDPR: „Aniž je dotčeno toto právo podle článku 263 Smlouvy o fungování EU, měla by mít každá fyzická nebo právnická osoba právo na účinnou soudní ochranu u příslušného vnitrostátního soudu proti rozhodnutím dozorového úřadu, která vůči ní zakládají právní účinky. Taková rozhodnutí se týkají zejména výkonu vyšetřovacích, nápravných a povolovacích pravomocí dozorovým úřadem nebo odmítnutí či zamítnutí stížností. [...] Řízení proti dozorovému úřadu by mělo být zahájeno u soudů toho členského státu, v němž je daný dozorový úřad zřízen, a mělo by probíhat podle procesního práva tohoto členského státu. Tyto soudy by měly vykonávat soudní pravomoc v plném rozsahu, která by měla zahrnovat pravomoc řešit všechny skutkové a právní otázky, které jsou pro jimi projednávaný spor relevantní. Pokud dozorový úřad odmítl nebo zamítl stížnost, může se stěžovatel obrátit na soudy v tomtéž členském státě.“

[24] Nejvyšší správní soud předeseílá, že mezi účastníky není sporu o tom, že čl. 78 odst. 1 GDPR je přímo použitelným ustanovením unijního nařízení a že pojmy v něm obsažené jsou pojmy unijního práva, jež musí být v souladu s judikaturou Soudního dvora vykládány autonomně a jednotně (srov. rozsudky ze dne 6. 10. 1982, *Cilfit*, 283/81, bod 19, či ze dne 21. 10. 2008, *Padawan*, C-467/08, bod 33). To však samo o sobě neznamená, že by toto ustanovení vylučovalo aplikaci vnitrostátních pravidel upravujících procesní podmínky soudní ochrany. Podle ustálené judikatury Soudního dvora v oblastech, které nejsou upraveny unijním právem, přísluší každému členskému státu na základě zásady procesní autonomie stanovit procesní pravidla určená k ochraně práv vyplývajících z unijního práva (srov. rozsudky ze dne 7. 1. 2004, *Wells*, C-201/02, bod 67, či ze dne 14. 12. 1995, *Peterbroeck*, C-312/93, bod 12). V kontextu realizace práv podle čl. 77 a 78 GDPR Soudní dvůr ve shora označeném rozsudku *BE v. Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság* potvrdil (bod 45), že: „Vzhledem k tomu, že neexistuje unijní právní úprava v dané oblasti, přísluší každému členskému státu, aby na základě zásady procesní autonomie členských států stanovil pravidla týkající se správního a soudního řízení určeného k zajištění vysoké úrovně ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva.“

[25] Princip procesní autonomie aplikoval ve vztahu k realizaci práv zaručených čl. 77 a 78 GDPR i Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 As 71/2024-53, v němž konstatoval: „Jedním z výchozích principů vnitrostátní aplikace unijního práva je procesní autonomie členského státu. Ta pochopitelně platí rovněž pro vnitrostátní provádění samotným unijním nařízením neupravených procesních či jiných institutů, jakou jsou právě jednotlivé okolnosti realizace GDPR zaručených hmotných práv v čl. 77 a 78 GDPR. (...) Je tedy věcí českého práva podřadit řízení, vedené před českým správním orgánem, jehož hmotně-právní základ je v přímo aplikovatelném unijním nařízení, pod odpovídající ustanovení českého práva.“

[26] Vztah čl. 78 odst. 1 GDPR a soudního řádu správního je proto nutno chápat tak, že unijní právo vymezuje oprávnění subjektu údajů domáhat se soudní ochrany proti právně závaznému rozhodnutí dozorového úřadu či jeho nečinnosti, zatímco vnitrostátní právo stanoví procesní rámec jeho uplatnění (tj. příslušný typ žaloby, lhůty, formální náležitosti atd.). Závěr městského soudu, že právo na účinnou soudní ochranu dle čl. 78 odst. 1 GDPR je „realizováno mimo jiné prostřednictvím § 65 s. ř. s.“, lze proto obecně považovat za správný. Úkolem vnitrostátního soudu je pouze zajistit, aby tato pravidla nebyla méně příznivá než pravidla upravující obdobné vnitrostátní prostředky ochrany a v praxi nečinila

pokračování

výkon práv přiznaných unijním právem nemožným nebo nepřiměřeně obtížným (srov. rozsudek *BE v. Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság*, body 46, 48 a 57). Je však věci českého práva podřadit řízení, v jehož rámci oprávněná osoba realizuje své právo na účinnou soudní ochranu proti právně závaznému rozhodnutí dozorového úřadu, pod odpovídající ustanovení českého práva a stanovit procesní podmínky pro uplatnění práv.

[27] Pro posouzení aktivní procení legitimace žalobce dovolávajícího se ochrany vyplývající z GDPR je proto významná zákonná úprava obsažená v soudním řádu správním. Jakkoli Nejvyšší správní soud nepopírá, že každý subjekt údajů má právo na účinnou soudní ochranu proti nečinnosti či rozhodnutí dozorového orgánu, čemuž nemůže procesní úprava nepřiměřeně bránit, na straně druhé nelze tvrdit, že subjekty údajů mohou napadat jakékoli rozhodnutí dozorového úřadu, které má vztah k ochraně jejich práv. Rozhodující je vždy povaha napadeného aktu, v dané věci povaha rozhodnutí dozorového orgánu.

[28] Stěžovatel žalobou nenapadl rozhodnutí žalovaného o jeho stížnosti podle čl. 77 GDPR, nýbrž rozhodnutí vydané v přestupkovém řízení vedeném s obviněnými z přestupku. To ostatně městský soud správně identifikoval a výslovně uvedl, že předmětem soudního přezkumu je právě toto rozhodnutí, nikoli způsob vyřízení stížnosti stěžovatele. Tento závěr stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nerozporuje. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že ve věcech správního trestání třetím osobám zásadně nesvědčí veřejné subjektivní právo na to, aby s jiným subjektem bylo zahájeno řízení o přestupku, aby byl uznán vinným, anebo aby mu byla uložena sankce (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, *Žaves*, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 84, nebo též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018-40, bod 53, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, body 208 a 209, či ze dne ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007-98). Také Soudní dvůr ve shora citovaném rozsudku *TR v. Land Hessen* výslovně uvedl, že subjekt údajů, jehož práva byla porušena, nemá subjektivní právo požadovat konkrétní výsledek přestupkového řízení (bod 41). Městský soud v tomto směru přiléhavě uvedl, že rozhodnutí o vině a sankci v přestupkové věci se odehrává výlučně ve vztahu mezi státem a obviněným; stěžovatel tak nemohl být dotčen na své právní sféře tím, jak byla posouzena přestupková vina jiných osob.

[29] Z uvedeného vyplývá, že je nezbytné odlišit postavení subjektu údajů při vyřizování jeho stížnosti podle čl. 77 GDPR od jeho postavení v přestupkovém řízení vedeném proti jiné osobě. V prvním případě jde o řízení, jehož předmětem je posouzení tvrzeného zásahu do práv subjektu údajů a přijetí odpovídajících opatření vůči správci. Rozhodnutí, jímž dozorový úřad takovou stížnost vyřizuje, se subjektu údajů z povahy věci přímo týká ve smyslu čl. 78 odst. 1 GDPR a zakládá právo na jeho účinnou soudní ochranu. Stěžovatel je jeho bezprostředním adresátem v materiálním smyslu a jako takový má právo na soudní přezkum (srov. rozsudek *UF a AB v. Land Hessen*, zejména body 47–52). Shora citovaný bod 143 odůvodnění GDPR takto soudní ochranu spojuje s odmítnutím či zamítnutím stížnosti. Naproti tomu předmětem řízení o přestupku vedeném proti jiné osobě je výlučně posouzení odpovědnosti obviněného za přestupek a případné uložení sankce. Jedná se o již zmiňovaný veřejnoprávní vztah mezi státem a obviněným. Subjekt údajů v takovém řízení nevystupuje jako jeho účastník, ledaže mu toto postavení přiznává vnitrostátní právo (dle § 68 zákona

o přestupcích jsou účastníky obviněný, poškozený v části týkající se jím uplatněného nároku na náhradu škody nebo vydání bezdůvodného obohacení a případně vlastník věci, která může být zabráná). Ani z rozsudku č. j. 1 As 71/2024 - 53 neplyne, že by případné navazující přestupkové řízení představovalo rozhodnutí o stížnosti nebo že by byl stěžovatel oprávněn napadat jeho výsledek jako akt, který se ho ve smyslu čl. 78 odst. 1 GDPR týká.

[30] K jinému závěru nevede ani stěžovatelem odkazovaný rozsudek *UF a AB v. Land Hessen*. Soudní dvůr v tomto rozsudku vyložil, že rozhodnutí dozorového úřadu vydané o stížnosti subjektu údajů podle čl. 77 GDPR je právně závazným rozhodnutím, které se tohoto stěžovatele týká, a proto podléhá soudnímu přezkumu v plné jurisdikci (zejm. body 50, 53 a 70). Tento závěr se však vztahuje právě na situaci, kdy subjekt údajů brojí proti rozhodnutí vydanému o jeho vlastní stížnosti, nikoli proti rozhodnutí vydanému v samostatném přestupkovém řízení vedeném proti jiné osobě. Tvrzení stěžovatele, že „jde o zcela identické skutkové situace“ neobstojí. V tehdy projednávaném případě se subjekty údajů domáhaly přezkumu rozhodnutí dozorového úřadu vydaného o jejich stížnostech podle čl. 77 GDPR, přičemž dozorový úřad po přezkoumání opodstatněnosti stížností konstatoval, že jimi napadené zpracování osobních údajů bylo podle GDPR zákonné (bod 50). Nešlo tedy o přezkum výsledku přestupkového řízení vedeného s třetí osobou jako v nyní projednávané věci.

[31] Nejvyšší správní soud opakuje, že odlišení vyřízení stížnosti a zastavení přestupkového řízení je naprosto klíčové. Stěžovatel se podanou žalobou i kasační stížností domáhal zrušení rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení. Nejvyšší správní soud k výše uvedenému dále doplňuje, že také rozšířený senát v recentním rozsudku ze dne 6. 5. 2026, č. j. 4 As 13/2025 - 41, *Masox*, k přípustnosti soudního přezkumu rozhodnutí o zastavení správního řízení s odkazem na rozsudek *Žaves* zdůraznil, že judikatura správních soudů připouští soudní ochranu všude tam, kde je rozumně představitelné dotčení jednotlivce na jeho právech jednáním veřejné správy (ať již formou konání nebo opomenutí konat či jejich kombinací), pokud nejde o dotčení marginální. Tato zásada znamená, že soudní kontrola jednání veřejné správy je nezbytná pouze tehdy, je-li rozumně představitelné, že takovéto jednání vskutku do právní sféry jednotlivce zasahuje (bod 35). Rozšířený senát v rozsudku *Masox* (i ve vztahu ke konkrétním důvodům odmítnutí žaloby) následně zdůraznil, že je nutno odlišit dvě situace. První zahrnuje jednání veřejné správy, které nikdy nemůže zasáhnout do práv a povinností žádného jednotlivce, a tedy ani navrhovatele. Ve druhém případě do něčích práv nebo povinností zasáhnout může, avšak s jistotou se tak nemůže stát ve vztahu k navrhovateli. Do první skupiny případů zařadil usnesení o zastavení řízení vydaná v řízeních zahajovaných z moci úřední, jejichž zahájení si žádný jednotlivec nemůže vynutit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle rozsudku *Žaves*. Rozsudek *Žaves* mezi tato řízení výslovně zařadil také řízení o spáchání správního deliktu (přestupku), protože poškozený se nemůže domáhat zahájení přestupkového řízení proti podezřelému z přestupku; poškozený či jiné osoby odlišné od obviněného nemohou napadat výrok správního rozhodnutí týkající se viny či sankce, včetně výroku o zastavení řízení o přestupku (bod 84 rozsudku *Žaves*). Rozsudek *Masox* pak také vyloučil možnost, aby se obviněný z přestupku mohl žalobou domáhat zrušení usnesení o zastavení řízení o přestupku (bod 49). Rozsudek *Masox* ve spojení s rozsudkem *Žaves* tedy potvrzuje shora

pokračování

vyřčené závěry. Protože si poškození přestupku nemohou vyžalovat zahájení přestupkového řízení, nelze dovodit ani jejich právo žalovat unesení o jeho zastavení.

[32] Nejvyšší správní soud dodává, že z průběhu přezkoumávaného správního řízení a obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný se stěžovatelovou stížností řádně a pečlivě zabýval. Na jejím základě nejprve shromáždil mnohé podklady a následně zahájil řízení o přestupku. V zahájení přestupkového řízení lze spatřovat úkon žalovaného, jímž přisvědčil stížnostním důvodům; v opačném případě by přestupkové řízení vůbec nezahajoval. Uvedené však nelze zaměňovat se stěžovatelovým právem na to, aby obvinění byli shledáni vinnými z přestupku a byl jim uložen správní trest, čehož se *de facto* domáhal žalobou proti usnesení o zastavení přestupkového řízení. Žalované rozhodnutí nebylo vydáno v řízení o stěžovatelově stížnosti, nýbrž v následném přestupkovém řízení, což městský soud správně odlišil.

[33] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dále podotýká, že v těchto procesních situacích, tj. kdy dříve zahájené přestupkové řízení je následně zastaveno, neboť posuzovaný skutek není přestupkem, musí žalovaný následně „negativně“ vyřídit stížnost podanou podle GDPR. Žalovaný takto stěžovatelům (poškozeným) sdělí, proč stížnost neshledal důvodnou. Vypořádání stížnosti mohou subjekty údajů napadnout žalobou ve správním soudnictví. Výsledkem řízení před správními soudy nebude posouzení viny, či nevinu dříve obviněného z přestupku, respektive zastavení přestupkového řízení. Soud pouze přezkoumá, zda žalovaný řádně posoudil podanou stížnost. Tento postup eliminuje, aby „překlopením“ stížnostního řízení do přestupkového subjekty údajů ztratily možnost soudního přezkumu vyřízení stížnosti podané dle GDPR.

[34] Městský soud tedy nepochybil v závěru, že stěžovateli nesvědčí aktivní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Napadené rozhodnutí nerozhodovalo o jeho právech či povinnostech, nýbrž o tom, zda se jiné osoby dopustily přestupku a zda jim má být za něj uložena sankce. V tomto ohledu je ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, na niž městský soud odkázal, plně přílehlavá. Správný je i závěr městského soudu, že stěžovateli nesvědčí aktivní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Nebyl totiž účastníkem přestupkového řízení. Na tomto závěru nic nemění, že impulsem k zahájení přestupkového řízení byla stížnost stěžovatele k dozorovému úřadu. Nejvyšší správní soud nicméně považuje za potřebné korigovat bod 17 odůvodnění napadeného usnesení, v němž městský soud nepřáliš obratně uvedl, že „*stížnost je třeba posuzovat toliko jako podnět k zahájení řízení.*“

[35] Soudní dvůr v rozsudku *UF a AB v. Land Hessen* vyloučil, že by stížnost subjektu údajů podle čl. 77 GDPR mohla být vnímána jako prostý podnět subjektu údajů dozorovému orgánu, ze kterého by plynula pouze povinnost dozorového orgánu podatele o osudu jeho podnětu zpravit. Tento výklad odmítl i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 71/2024-53, v němž dospěl k závěru, že řízení o stížnosti podle čl. 77 GDPR je s ohledem přinejmenším na práva a povinnosti subjektu údajů nezbytné podřadit pod řízení o žádosti podle Hlavy VI zákona č. 500/2024 Sb., správní řád. Stížnost subjektu údajů podle čl. 77 GDPR tak není pouhým podnětem ve smyslu § 42 správního řádu, ale procesním prostředkem ochrany práv, o němž je dozorový úřad povinen vydat negativní rozhodnutí, případně informovat subjekt údajů o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku (čl. 77 odst. 2 GDPR). Stěžovatele tedy nelze obecně považovat pouze (slovy

městského soudu toliko) za podatele podnětu, ale v první řadě za žadatele o vyřízení jeho stížnosti. Uvedená nepřesnost však sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost odmítnutí žaloby v nyní projednávaném případě. Lze zopakovat, že stěžovatel se domáhal zrušení rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení, nespороval však nevyřízení stížnosti či její vyřízení v rozporu se zákonem. Odlišení těchto postupů a řízení vedených žalovaným je zásadní. Absence samostatného rozhodnutí o stížnosti nemůže sama o sobě založit aktivní legitimaci stěžovatelů proti rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení. Nosný závěr městského soudu, že stěžovatelé nejsou aktivně legitimováni k podání žaloby proti žalobou napadenému rozhodnutí, tedy ob stojí.

[36] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud nepochybil, odmítl-li žalobu (viz též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2026, č. j. 4 As 13/2025-41). Nelze dovodit ani porušení čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 47 Listiny základních práv EU. Nedostatek aktivní návrhové legitimace k žalobě proti rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení, jehož výlučným předmětem je otázka správně-trestní odpovědnosti třetích osob, do práva poškozených na přístup k soudu nezasahuje. Ústavní soud ostatně takto opakovaně konstatoval, že také poškozený v trestním řízení se může dovolávat práva na účinné vyšetřování jen ve výjimečných případech, přičemž právo na účinné vyšetřování trestné činnosti nezaručuje konkrétní výsledek řízení (viz za všechny nálezy ze dne 10. 4. 2024, sp. zn. I. ÚS 1958/23). Tím spíše nelze seznat právo na konkrétní výsledek vyšetřování přestupkové činnosti. Nejvyšší správní soud k této námitce pouze nad rámec již uvedeného podotýká, že žalovaný před zahájením přestupkového řízení i v jeho průběhu shromáždil množství podkladů, na jejichž základě posoudil vinu osob obviněných z přestupku. Nelze tedy tvrdit, že by řádně nešetřil možný zásah do stěžovatelových práv.

[37] Výrok městského soudu o odmítnutí žaloby tedy ob stojí. Nejvyšší správní soud však musí korigovat důvod odmítnutí, protože odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nebylo namístě. Rozšířený senát v rozsudku *Masox* shrnul, že krajský soud žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako žalobu podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou, bylo-li usnesení o zastavení správního řízení vydáno v řízení, u něhož nelze vyloučit vynucení si jeho zahájení žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, ale žaloba proti usnesení byla podána osobou, jejíž právní pozice se zastavením správního řízení oproti situaci před jeho zahájením nemohla zhoršit, a současně podle zákona nepřipadalo v úvahu ani skončení správního řízení jiným způsobem, pro žalobce z nejrůznějších úhlů pohledu příznivějším nebo majícím pro něj v podstatných ohledech odlišný právní význam. Z výše uvedeného vyplývá, že nyní přezkoumávané usnesení o zastavení řízení bylo vydáno v řízení, jehož zahájení si žádný jednotlivec nemohl vynutit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Pro takové případy rozšířený senát stanovil, že krajský soud žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. Městský soud tedy stěžovatelovu žalobu odmítl v souladu se zákonem, byť z nesprávného zákonného důvodu. Kasační stížnost proto není důvodná.

III.3 K návrhu na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru

pokračování

[38] Stěžovatel dále navrhl, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení a podle čl. 267 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie předložil Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku týkající se výkladu čl. 77 odst. 1 a čl. 78 odst. 1 GDPR.

[39] Nejvyšší správní soud je z pohledu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie v postavení soudu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Je proto povinen obrátit se na Soudní dvůr, vyvstane-li před ním otázka týkající se výkladu unijního práva. Takto nepostupuje pouze tehdy, kdy tato otázka není relevantní, kdy dotčené ustanovení unijního práva již bylo předmětem výkladu podaného Soudním dvorem nebo kdy správný výklad unijního práva je natolik zřejmý, že není ponechán prostor pro žádnou rozumnou pochybnost (srov. rozsudek *Cilfit*, bod 21, či rozsudek ze dne 6. 10. 2021, *Conorzio Italian Management e Catania Multiservizi*, C-561/19, bod 66).

[40] V nynější věci Nejvyšší správní soud důvod pro položení předběžné otázky neshledal. Výklad a správná aplikace čl. 77 a 78 GDPR jsou již judikaturou Soudního dvora dostatečně objasněny a jejich správný výklad v rozsahu významném pro nynější věc neponechává prostor pro rozumnou pochybnost. Jádro nynější věci nespočívá v dosud nevyřešené otázce výkladu unijního práva, nýbrž v aplikaci těchto již vyložených východisek na procesně specifickou situaci. Nejvyšší správní soud výše vyložil, proč je nesprávný předpoklad stěžovatele, že rozhodnutí vydané v přestupkovém řízení zahájeném na podkladě stížnosti subjektu údajů je rozhodnutím, které se tohoto subjektu ve smyslu čl. 78 odst. 1 GDPR týká. Stěžovatelem navržené znění předběžné otázky nezohledňuje specifickou povahu žalobou napadeného aktu.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele a) není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl. Řízení o kasační stížnosti stěžovatelky b) zastavil pro nezaplacení soudního poplatku.

[42] O nákladech řízení o kasačních stížnostech Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[43] Žalobce a) (stěžovatel) neměl ve věci své kasační stížnosti úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti žalobce a) žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení o této kasační stížnosti se mu tudíž nepřiznává.

[44] Řízení o kasační stížnosti žalobkyně b) (stěžovatelky) bylo zastaveno. Ve vztahu k její kasační stížnosti žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 3 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu